

CELE MAI FRUMOASE POVESTIRI SCIENCE-FICTION ȘI FANTASY ALE ANULUI 2017

O antologie de Michael Haulică

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2018**

Cuprins

Michael Haulică	
Cuvânt înainte.....	5
Teodora Matei	
Aripile tatălui.....	7
Cezarina Anghilac	
Lazării șoselelor.....	19
Lucian-Dragoș Bogdan	
Petale de satori.....	48
Cătălina Fometici	
Foșnet de mătase albă.....	77
Silviu Genescu	
Transformarea.....	87
George Cornilă	
Chiasm.....	110
Andrei Gaceff	
Rondul pășării roc.....	131
Laura Sorin	
Prizoniera.....	147
Daniel Timariu	
Păpușarul	159
Ioana Vișan	
Pe Aviatorilor, nr. 12.....	167
Miloș Dumbraci	
Lunaticul.....	184
Liviu Surugiu	
Pulsar	209
Note bio-bibliografice.....	237

Cuvânt înainte

Am evitat formula BEST OF pentru că încă mai cred că ne putem înțelege în limba română, deși romgleza pândește la fiecare colț de stradă, de internet, de foaie A4 sau în numărabilele combinații ale tastaturii.

Am crescut cu cele mai frumoase povești, cele mai frumoase basme, am învățat poezia lumii din celebra colecție *Cele mai frumoase poezii...* astfel încât, când m-am gândit la o antologie a celor mai reușite povestiri ale anului trecut, a fost în firea lucrurilor ca ea să se intituleze *Cele mai frumoase povestiri science-fiction și fantasy ale anului 2017*.

Și am ales acest titlu – sub care vom defila, sper, mulți ani de acum înainte – nu numai pentru că așa era tradiția cu care am crescut, dar și pentru că, dincolo de ideile SF minunate și mirobolante, dincolo de lumile fabuloase ale fantasy-ului, vom avea în fața ochilor tot niște povești, scrise în limba română de scriitori care, înainte de a fi autori de science-fiction sau/și fantasy, ar trebui să fie, în primul rând, scriitori, adică autori de texte frumoase, plăcute la lectură, care să-ți dea și satisfacția unor înșiruiți de cuvinte cum nu sunt altele, autori ai unor fraze care să te urmărească mult după ce ai închis cartea sau ai terminat de citit povestea.

Este o selecție subiectivă, ca orice selecție de acest gen, pe care mi-o asum, cu siguranță ar putea exista și alte antologii care să adune texte sub genericul *Cele mai...*, unele dintre ele coincidând cu alegerile mele, altele diferite, dar asta e alegerea mea, cu asta vin în fața dumneavoastră, să conving cititorii că în România se scrie literatură de calitate și în acest domeniu

de care, în afara fanilor, nu pare interesată prea multă lume, să conving cititorii că adevărata pierdere în cazul prejudecăților cărora le este supusă întreaga literatură de gen (fie ea polițistă, fie science-fiction, fie fantasy) nu este a celor care o scriu, ci a celor care nu o citesc.

Aveți în fața ochilor 12 povestiri selectate dintr-un număr impresionant de texte publicate pentru prima oară în 2017 în reviste și volume personale sau colective. Aveți povestiri care abordează diverse teme, diverse subiecte, așa cum se întâmplă în orice producție literară, dar îmi place să cred că, în primul rând, aveți povestiri care au de-a face cu literatura, acea literatură pentru care, într-adevăr, împărțirea pe genuri e superfluă, pentru că, într-un final, literatura nu este decât de două feluri: bună sau proastă.

Și îmi place să cred că ceea ce vă pregătiți să citiți este literatură bună. Ba chiar, folosind termenul din titlu, frumoasă.

Și acum vă las în compania celor 12 autori, unii dintre ei cu peste 20 de ani de experiență literară, cu saci de premii în palmares, alții aflați înaintea debutului în volum.

Vă urez lectură plăcută și vă dau întâlnire anul viitor, când vă voi prezenta *Cele mai frumoase povestiri science-fiction și fantasy ale anului 2018*.

Michael Haulică

Aripile tatălui

Mi-am părăsit cuibul în grabă. Crengile Primului Arbore răspândeau vibrația de care ne temeam cu toții. Tolba prinsă-n curele în jurul brâului era tot ce-mi trebuia. Ca ultim membru al familiei mele păstram aripile tatălui până la împlinirea celor trei sute de apusuri de la moartea lui. Le pliasem atent; erau ascunse sub talismane. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să le scufund în Izvorul Vieții.

Am planat pentru ultima oară pe deasupra insulei care mi-a fost casă. Nu știam unde aveam să ajung. Voiam doar să mă întorc la timp pentru a-mi păstra numele în Cartea Străbunilor. Mă numiseră Călăuza. Aveam o pagină albă ce trebuia scrisă, de mine ori de cei ce mi-ar fi aflat povestea. *Mintea mi-era traversată de nori negri, aducători de furtună.* Înaintașii mă avertizau că, de data aceea, pericolul era mare. Trebuia să părăsim planeta. Cu un an înainte, cerul ar fi fost împânzit de stoluri de semeni de-ai mei. Rămăseserăm foarte puțini. Ne-am transmis gânduri de pace și speranța că ne-om întoarce cândva.

În aer se simțea vibrația navelor omenești; se apropiau. Aerul se încălzise ca în Vara-cea-lungă. Tot ca atunci, vederea se încetoșa de la particulele de funingine. O furtună se pregătea să lovească, dar nu vânt, apă ori gheață aveau să cadă peste lumea mea, ci lăcomie și ignoranță.

Am coborât în dreptul navei care-mi găzduia capsula. *Am simțit pe umeri primele raze ale unei dimineți senine.* Străbunii erau alături de mine, mă încurajau. M-am întins, am prins centurile de siguranță, iar cu palma dreaptă apăsată pe display-ul interior, am activat mecanismul de închidere. Aveam să fiu dus undeva departe, până când planeta înlătura pericolul

omenesc. Mi-am injectat serul ce avea să mă adoarmă și să mă hrănească, în cazul unei aterizări reușite, ori să mă eutanaseze în cazul unui pericol iminent.

*

Capsula tremura, se smucea, trosnea. Călăuza nu se temea. *Își amintea primul curcubeu văzut vreodată. Era în aer când îl văzuse... nu mai avea partea de jos tăiată de orizont, din aer curcubeul se înfățișa ca un cerc absolut uimitor, unic, perfect, complet... ca un Portal spre o Altă Lume.* Într-un fel sau altul, avea să fie bine. Era aruncat dintr-o parte în alta, apoi trântit pe o suprafață dură. Prin hubloul îngust vedea un cer fumuriu. Prinse curaj să iasă în noua lume. Ca de fiecare dată când trebuia să se adapteze altor condiții, se concentra pe găsirea unui echilibru. Valorile de referință erau cele de pe Wysin. Rămase întins în carcasa transparentă până când plămânii se adaptară la densitatea aerului, la compoziția lui chimică. Ușor amețit, încercă să se ridice. *Avea aceeași senzație de rătăcire ca în ziua primului zbor.* Se strădui să le transmită celorlalți că era bine. *Următoarea senzație fu a vântului călduț prin pene.* Reușise.

Un cadran al locronului de pe încheietura stângă indica locul unde se afla. Prin cine știe ce ironie, ajunsese pe planeta invadatorilor. Al doilea cadran arăta timpul scurs de la plecare, măsurat în apusuri, cincizeci. Setă ceasul să indice în același timp data și ora de pe cele două planete. Printr-o eroare, le afișă doar pe cele ale planetei pe care aterizase. Trebuia să facă transformări raportându-se la ora terestră. Pe al treilea cadran erau apusurile rămase până la ceremonia de la Izvorul Vieții. Aripile tatălui, aflate în tolă, atârnavă tot mai greu. *Fu răsplătit cu foșnetul arborilor la lăsarea nopții.*

Stătea pe o plajă întinsă, cu nisip alb, foarte mărunț. Era ca și cum ar fi zăcut într-o clepsidră în care timpul împietrise, apoi se corodase, se spărsese, apoi se mărunțise transformându-se în infinitul firelor de praf. Marea, ale cărei valuri i se spărgeau la picioare, era neagră și furioasă. Pe mal rămânea spumă cenușie,

Libris.ro

urât mirositoare. În mod paradoxal, pe limba de nisip se întindea o pădure. Trunchiuri răsucite, gri-argintii, se târau pe solul uscat. Nu aveau frunze ori fructe. Tulpinile țâșneau din crăpături largi, adânci. Călăuza avea nevoie de un adăpost pentru capsula de zbor. O ridică, mulțumind Străbunilor care descoperiseră mina de liodant, materialul ușor ca fulgul, rezistent ca titanul. Purtând-o sub braț, se strecură printre copaci; încercând să îndepărteze o creangă, aceasta i se îndoii în mână.

Cu cât se afunda mai mult în desiș, cu atât coroanele erau mai joase. Merse până când ajunse să se târască pe coate și genunchi. Lăsă capsula pe sol; trase peste ea ramurile din ce în ce mai subțiri împletindu-i deasupra un cuib cu gura în jos. Se îndepărtă, nu înainte de a seta locronul pe acele coordonate, astfel încât s-o regăsească atunci când avea să se întoarcă. *O săgeată de prădător necunoscut îi atinse gândul plecării.* Nu înțelegea dacă ar fi trebuit să se teamă sau nu de noua casă. Aștepta sfaturile Străbunilor.

Se întoarse pe nisip. Cât vedea cu ochii, dincolo de pădure, într-o parte și-n alta, era o întindere stearpă, orbitoare. Nicio vietate nu părea a trăi în colțul acela de lume, nicio pasăre nu tăia cerul. Doar valurile furioase se spărgeau cu vuiet. De undeva captă sunete pe o frecvență foarte joasă. Se concentrează, închizând ochii. Era plânsul unui pământean.

Merse precaut spre niște tufișuri uscate de la extremitatea nordică a pădurii. O ființă acoperită de piele întunecată plângea întinsă pe nisip. Semăna cu imaginile de la Academia de Zbor. Când era student nu credea că avea să vadă vreodată un om în carne și oase. Acesta era un pui, fără îndoială. Se uita în sus, cu mâinile întinse. Locuitorul Wysinului se așeză alături de el. Îl luă în brațe mișcându-și aripile pentru a-l răcori. Copilul îi atinse fața, apoi pieptul. Se credea în brațele unei mame.

Sub palmele mici, negre, creșcurea sâni rotunzi, mustind de lapte. Prinse unul din ei cu degetele și-l duse către gură; sugea lacom, cu ochii închiși. Cel venit de departe ar fi vrut ca primul pui hrănit la sân să fie al lui. *Amintirea propriei mame*

Libris
Respectarea drepturilor de autor și a creației
îl încredință că făcea ce trebuia. Simțea că prinde puteri pe măsură ce micuțul își trăgea din el propria vlagă. După ce se sătură, copilul se întinse, căzut în somn adânc.

Un strigăt se auzi tot mai aproape. Călăuza se ridică, purtând puiul de om. Un bărbat slab, negricios, acoperit de o pânză în dreptul șoldurilor, țipa:

– Beto! Beto!

Când îi văzu pe cei doi, se opri îngăimând:

– Beto...

Înțelese că-și căuta copilul. Asta-i spuneau privirea disperată, tremurul corpului. Bărbatul înainta în genunchi. Ajuns în dreptul Călăuzei, puse palmele pe nisip; îi sărută picioarele gâfâind:

– Înger, înger...

Își luă copilul, îngăimând cuvinte de neînțeles. Vorbele lui erau de mulțumire, se referea la un zeu, la mesagerii lui. Celălalt îl urmă. *Simțea, sub tălpi, iarba Wysinului: albăstruie, moale, răcoroasă.*

Pe măsură ce se îndepărtau de plajă, nisipul era înlocuit de sol asemănător celui din pădure: roșiatic și prăfos. După un pâlc de arbuști fără frunze, cu fructe divers colorate, erau câteva corturi zdrențuite. Un grup de oameni le ieși în întâmpinare. Tatăl copilului le spuse ceva; vizitatorul începu să-i înțeleagă. Cel mic fugise din tabără, se rătăcise, tatăl plecase în căutarea lui și îl găsisese alături de un înger. Când Călăuza căpătă curaj și le vorbi, aceștia își acoperiră urechile cu palmele. Îi deranja frecvența străină de emisie a sunetelor.

– Nu sunt înger, eu sunt...

Mama luă copilul adormit din brațele tatălui, făcu o plecăciune, apoi dispăru într-un cort. Toți ceilalți se adunară în jurul lor. Călăuza ridică aripile de câteva ori. Simți cum încheieturile de pe omoplați eliberară câțiva mililitri de hyperis, având darul să-i liniștească. Îl invită în cortul cel mare, așezat în centrul celorlalte. Le urmă exemplul, așezându-se pe pământul bătătorit. Vru să le spună câte ceva despre el, să-i întrebe

despre ei. *Auzi tunete puternice de dincolo de lume.* Trebuia să-și aleagă cuvintele.

Se uită în jur. Probabil dormeau pe bucăți de pânză groase, rulate către pereții cortului. Deasupra fiecăreia stăteau niște vase din lemn. Într-unul din ele, gazda îi aduse apă. Era Suarez, conducătorul lor. Tatăl copilului, Ferdo, îi era frate. Observă că femeile rămăseseră afară. Nu puteau intra fără acceptul oaspetelui. Acesta încuviință din cap și, în câteva minute, cortul deveni neîncăpător. Micuțul Beto i se cuibări la piept. Întrebările începură să curgă:

– De unde vii, din cer?

– Ești chiar un înger?

– Ai vreo veste pentru noi?

Încercă să le răspundă pe rând, reglându-și tonul vocii.

– Nu sunt înger, vin de pe Wysin.

– Unde-i ținutul ăsta? E departe? Ai venit în zbor?

– Da, e foarte departe. În zbor am venit.

Nu mințea; oricum, ei n-ar fi înțeles întregul adevăr.

Îi cercetară curioși locronul, pe care Călăuza îl privise îngrijorat. Le abătu atenția de la el, povestindu-le despre locul de unde plecase.

– Pe insula unde locuiesc e o pădure de arbori. Foarte mari. Eu sunt dintr-o familie de conducători, avem cuibul în Primul Arbore. Pe fiecare creangă sunt câte șapte cuiburi. Fiecare aparține unei familii. Mai sunt arborii Mecanicilor, al Vârstnicilor, al Înțelepților, al Vindecătorilor... Toți sunt hrăniți, prin canale subterane, de Izvorul Vieții.

– De ce ai venit la noi?

Asta era cel mai greu de spus. Era convins că nu știau de semenii lor care plecaseră să cucerească spațiul, să jefuiască rase lipsite de apărare.

– Din cer au coborât păsări de metal. Mașinăriile acelea au semănat moartea într-un neam care se folosește de aripi pentru a se deplasa și vindeca. Străbunii ne-au sfătuit să părăsim

casele, să ne găsim adăpost prin galaxie până când vor alunga invadatorii.

Întrebările au reînceput:

– Metal? Ce-i ăla metal?

– Galaxie...?

– Cum îi alungă Străbunii?

Îi lămuri pe rând. Luă cana de apă.

– Metalul e un fel de lemn, ca ăsta, dar mult mai tare. O galaxie e... e un loc foarte întins; nimeni, niciodată, nu-l poate parcurge de la un capăt la celălalt. Străbunii au toată înțelepciunea înaintașilor. Ne spun mereu ce avem de făcut, ne îndrumă.

– Mereu? Chiar și acum?

– Da, chiar și acum.

Tunetele erau tot mai puternice, nori negri se adunau peste gânduri. Încercă să devieze discuția, lăsându-i să creadă că Străbunii ar fi din carne și oase, niște îngeri mai mari. Nu le putea spune că erau în mintea fiecărui locuitor al Wysinului. Că le transmiteau idei, imagini, sunete; îi avertizau, îi încurajau...

– Voi cine sunteți?

– Oamenii Pustiului.

– Sunteți mulți?

– Nu, doar că din timp în timp vin Străinii. Îi iau pe cei puternici și-i duc la ei. Nu se mai întorc niciodată.

– Nu vă puteți opune?

Dădură toți din cap, abătuți.

– Nu avem Străbuni să ne apere. Străinii au tuburi care scuipă foc. Au bețe tăioase de retezat capete.

*

Noaptea, dormeau în cortul lui Suarez, alături de el și familia lui. Zilele le petreceau printre ei. Oamenii Pustiului nu cunoșteau focul. Se hrăneau cu fructele arbuștilor din împrejurimi. Nu știau prea multe vietăți. Uneori, când se arăta soarele pe după norii gri, mergeau la mare. Apa era mai limpede decât

de obicei; valurile aduceau pe mal moluște pe care oamenii le uscau la soare; după aceea le mâncau alături de țepii suculenți ai unei plante gri-verzui.

Într-o noapte, m-au trezit gândurile semenilor mei uciși de oameni. Țipete sălbatice însoțite de un huruit puternic au spart liniștea nopții. Suarez m-a prins de umăr și m-a zgâlțâit. Mi-a sugerat să mă ascund sub un maldăr de zdrențe. M-am supus, neștiind ce se întâmpla. Vocile se auzeau tot mai aproape, glasul tânguitor al căpeteniei încerca să-i oprească pe nou-veniți. *Frici necunoscute mă sfâșiau pe dinăuntru.* Străinii au pătruns în cort; loveau cu picioarele baloturile de pânză. O mână puternică m-a tras de sub ele. Cel care mă descoperise credea că sunt un Om al Pustiului. M-a scos afară strigând la cei ce încercau să-l oprească.

Oamenii lui Suarez priveau uluiți cum Străinii îl duc spre mașinăria prăfuită pe unul de-al lor. Se uitau după aripi, după locron... Îngenuncheați, sărutând pământul, se credeau martorii unei minuni. Beto m-a recunoscut; din brațele mamei a văzut fâlfâitul de aripi.

M-au împins pe platforma mașinii, pe o banchetă de lemn, alături de alți câțiva bărbați cu pielea mai deschisă decât Suarez și ai săi. Mâinile le erau prinse în perechi de cătușe groase, trecute printr-un lanț. Un set mi s-a strâns în jurul încheieturilor. După ce bărbații înarmați s-au urcat în cabină, tovarășii mei au început să șoptească într-o limbă necunoscută. Răspunsul Străbunilor la rugămințile mele venea tot mai greu. Înțelegeam că e un drum spre moarte. Nu se întorsese nimeni din Cetatea-de-sub-Pământ. Străinii adunau din tot ținutul locuitori pe care-i puneau la muncă. *Ultima privire a tatălui în ochii mei mi-a spulberat neliniștea.*

*

Trecură printr-o așezare de colibe împletite din nuiele. Alți doi bărbați fură înlănțuiți pe platforma mașinii. Drumul dură toată noaptea. Îi îneca praful ridicat de roți prin ținutul